

ka ollid seal kõiksuggu wiggasid, ja katkiiste rietega santa, ni kui ka waesid lapsi, kes nuttuste silmadega ommad lahjad käed wäljasirrutasid andid palludes.

„Wata Peter“, ütles Jürri, „te ommad silmad lahti, ja kosta mulle, eks se olle ärraräkimate pahha, et muist inimessi igapäaw rõmu sees ellawad, söwad ja jowad küllalt, kui mitmel tuhhandel waestel ei olle igapäawast pallukest, kellega omma pead toita, egga hilpu selga panna. Ma ei leia Jummalat hallastust, kellest Piibli ramat õppetab. Minna pean tööd teggema ja ollen sest tüddinud egga mõtle ma niid muud, kui sedda, kuidas head põlwe wõiksin sada; üks puhhas, kuidas sedda saaksin! Ei ma holi pettusest egga wargusest; teisel on, ja mul on waja! Wata sõbber, üks maailm kannab kõik inimessi, ja üks päike paistab kõikidele. Kas sinna siis, Peter, tahhad omma ellu aja allasi ees seista? Kas loddad, et wimaks se raud, mis taud — kullaks jääb. Ei wend, ärra sedda loda! Tööd tehha on iggaw, — inimene wõib ka muidu rikkaks sada. Head sõbrad, hea julgus, pimme õ ja õnnelik saak — siis wõib kauaks ajaks õnne leida. Agga olgu sest niid kül. Teine kord rägime ennam ja kül ma siis sind wiin hea sõbrade jure, kes targemad on sind õppetama. Küllap seal nääd, kuidas need

röömsaste ellawad, — ei neil rahha lõppe, ifka leiawad jätku siit ja sealt. Ota agga, küllap sinnu silmad peasewad ka lahti, et saad targemaks!“ — Mõnda räkis Jürri, kes olli üllekohtune, ja kelle sõbrad ei olnud muud kui wargad ja risujad.

Su pärrani lahti, kulas Peter sedda unt jutu; nisuggusi asju põlnud temma weel mitte kuulnud. Agga ommeti ollid nad esmalt temma melest nagu õiged, et ta kül weel mitte neist täit arru ei sanud. Wait olles läks ta omma teed, ja Jürri ei lausunud mitte ennam sõnnagi; sest kui kalla jubba õnge kallal on, siis ei tohhi mitte õnges ridwa ligutada, waid peab õnge tassaste lastma ujuda, kurni kalla täieste kinni hakkab.

Ja et tulleswal Pühapäwal illus ilm olli, kõndisid mõllemad sõbrad jälle teine teisega, ja Jürri allustas juttu nende sõnnadega: „Armas sõbber, ma ollen wägga rõmus, et minnu kõnne minneswal Pühapäwal ommeti sinnu süddamesse on hakkunud.“ Sedda ja mõnda muud kurja räkides, läks ta Peetriaga eddasi, ja wiis tedda linna allewiist wälja, kus liwal weel siin ja seal mõnni maja seisab, mis ennamiste kõrtsid ehk ülleannetumate peidu paigad.

Memmad tullid ühhe kõrtsi jure, kust neile emalt jo kõiksuggused kurjad ja roppud jodikute laulud waasta kõllasid. Jürri tõmbas Peetri uksest